

A

100
—
—
X.
—

(Nyeki Vöörö Matyas)

Dialogus, ar ar: Ego Kärkmetra
nallott gaudoy test ...

40 p.

Note: 40-42 / Habo Käshy: I/545/

Museum

Bibl. Bobai: Färgu. Aurea,

DE. FÄC UT. COPIE

Az Isteni Szeretetteltyes, és

tisztaitélettel kegyes Olvasóhoz.

Dorotheusról, amaz nagy munka tehető Ægi-
 ptombeli Isten-felő, és szegények-szerető, régi szent A-
 tyáról írják, (Zozomen. trip. Hist. lib. 8. c. 1.) Hogy
 mindennap az tenger mellett kőveket szedet, és rakásban
 bórdván, esztendőnként az szegény betegeknek nyugo-
 dalmokra abból valami kis házacskákat épített. En-is hogy az hévol-
 kodásnak szunnyado rófstéget véle el kerüllyem, és ez dicsirt szorgal-
 matosságra magamat egyebeckel fel-készicsem, azon jó-igyekezetből,
 kicsin erőmből, Egy szállót gazdag Test és Lélek között esett siralmas
 panaszolkodásokat, és (az mint bizonyosnak tartják) szent Bernard
 Doctornak éjeli csuda jelenés által mutatot szomorú példajokat, az
 szegény lelki betegeknek, s-mind egyéb rendbéli embereknek fáydalmas
 kelissek ismérre, föl-rázásokra, és ez világi el-múlo szemtelen hi-
 ságoknak-is meg-utálására, egy kis mulató árnyéket, idvösséges nyá-
 jaskodásra levelcztem, és az én edes-házámnak, tulaydon nyelve szöl-
 lásával ki-nyitottam.

Tudom az Isten-felő hivek, mint az édes iz-szerető méhek, inkább
 kedvellik ezt, a kiben lelkek tisztán tartására, az Isten parancsolati-
 nak félelmével meg-határozot gyönyörűséges mezőn, ki bimbozott vi-
 rágot találnak, és az ártatlan élet-viselesben, pallya-futásra föl-indit-
 tatnak: Hogy nem mint ha valami fő-szedelgető, s-nyughatatlan ké-
 vánfágnak, gőzölgő illattyal terhes, meg-cmélyedet kertben vinném
 őket, megh-gondolván hogy az mi edes első szüleink-is, az gyönyörű-
 jegyek helyén, mi-nékünk siralmas megh-romlásunkra estek volna Isten
 haragjában. (Gen. 3.)

Világh-bíró nagy Sándorról írják, † hogy midőn Hellepontuson
 által költ volna, és az hires Troja városának pusztult falait, és sza-
 kadozot romlásit nézegetné, és az réghi fő erős ferfiaknak jeles viselt
 dolgait elméjében forgatván, győzödelmit nagy kedvel beszélgetné:
 Egy az környül-állo seregh közzül így szolla neki: Ha akarsz (ugy-
 mond)

1625

Handwritten note: Az igaz hit...

Handwritten note: ...

Gornemisa Matthias Hyeke.

Szent

BERNHARDNAK

Mutatot rettenetes csuda törté-

tént Példa, Egy gazdag Test és Lélekről, kik egymás ellen keserves panaszok után kárhozatra mint szállottanak.

NOTAJA LEHET: Várom Vram Isten, &c.
Avagy ehez hasonl.

Concinnator.

Batorságban élő oh emberi nemzet
 Szabad akarattal buja test kit vezet,
 S-éktelen életre rút utakat seget
 Kivel el-veszteri veled az szép eget.
 Eörül azón hogy van nagy szabad világod,
 Kedved-ferént bővül az te gazdagságod,
 Nincsen héja, s-kővér az te majorfágod
 Ez világh mutatta kíván mulatságod.
 Kettegni sem tudod ingyen bűneidet,
 Noha nyilván rágja, s-tickonn-is lelkedet
 Az sok hamisság-is terhelt életedet,
 Híván fesset erkölcs rútéttya hívedet.
 Néked azért mint élly, s-Istenedhöz mint tery
 Gonost távoztatván mennyei jókhoz fery,
 Semmi fáratfágot lelkedert ne-kéméily,
 Csuda dolgot mondok, kinn mind-éltiglen fély.

A 3

Eresed

B

B

O

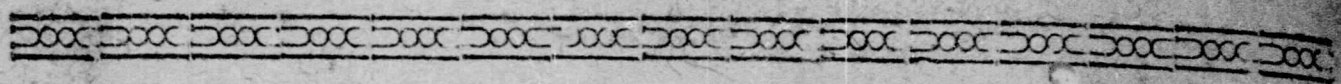
R

M

edjét,
 monda
 újével,
 int affé-
 való ez-
 ket pen-
 ahillef-
 dolgo-
 tyén em-
 den mu-
 ságis, és
 m egyéb
 csak az
 özödel-
 al nyert
 sti edes-
 x hízal-
 böcsü-
 akadék
 dolgok-
 goknak
 észítés.
 ai biro-
 bafzon-
 n amax
 tanak)
 és bo-
 : Talál
 mberis,
 got ma-
 figycl-
 essoget,
 dam
 Szent

E

Ercsed felelmidre, és halljad az dolgót,
Egy TEST és LELÉK közt minémű pört hallot,
Nagy rettegve egy bent Atya kit csudállot,
Szörnyű kárhozátra mind kettő mint állot.

A V T H O R. Szent Bernhard.

M
g
h
A
M.
A
J.

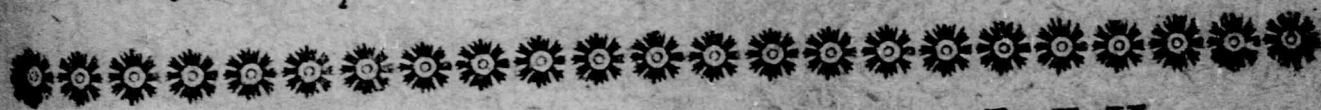
MIdőn az megleh Nyár fok szép gyümölcsével
El-múlt volna hamar fok ekességével,
Es az főtét Tél-is nagy hidegségivel,
Mind az egész földet birná folyhóivel.
Idő fetétedék, az nap el nyugovék,
Nappali munkától minden test meg szünék
Sok kiáltástól-is az éy csendesedék,
Nyugszik minden állat, s-én pedig vigyáznék.
Szemem, s-fárat testem nekem-is haylának,
Hogy nyugodalomra mennék, el vonyának,
Csendesedék elmém, gondaim mulának,
Szorgalmatóságim túlem távozának.
Azonban hogy az én lelki vigyázásom,
Ebben serkengetne, nézném ki-mulásom,
Sok viselt dolgomrol lenne szám adásom,
Nagy hertelen esék ily csuda látásom,
Mozdulás ez földön hertelen indula,
Vgy tezzék ez világh ugyan meg rándula,
Illy nagy remülésen elmém meg bódula,
Vtölso itelet felelme burula-
Azonban hát az föld hertelen megh nyilék,
Egy koporso honnan föld színre hozaték,
Kétől nagy szomorún egy Test emelkedék,
Ezzel és lábbal hamar állapotodék.
Teste ekessége noha neki el múlt,
Orczája szépsége föld gyomrában rútt,
Sok kín és fájdalom az kit béven burútt,
Es bünei miatt ítéletre szorútt.

M

Tagaiban
Halovány
Igen kicsi
Almélko
Segede
Nagy sze
I M
Kive
El v
Nob
Elég na

I

Tagaiban azért de szintén nem rőmlött,
Okofsága néki nyelvével nem bőmlött,
Csak hogy Lélek igen szomorodott,
Ki minap belőle kinnal ki szakadott,
Halovány el hagyatt állapotát nézém,
Mint-ha szám adásra készülne, esmérém,
Látom el-ijedett kérdeni sem merém,
Előtte ifzonyú nagy mélységes verem,
Igen kicsint késék, hogy ez dologh esék,
Előbbi felelmet el sem felelheték,
Mert uy változással csudát esmét láték,
Kire rémulésből ohaytással nézék,
Almélkodva imé hát egy Lelket látok,
Sok bűn miatt kire szállot örök átok,
Az rossado Testől veszedelmes ká ok,
Pokol tüze kinnya, s-feneketlen árok.
Segede, vezére, ura, és szépsége,
Az megh mondott Testnek, ki volt ékessége,
Minden dolgaiban öröme, s-hívsege,
Társá, és baráttya, vigh elevensege,
Nagy szomorú kedvel seije mozdúla,
Régi lako házát látván el ajúla,
Kiben kedvére élt, ráta megh jaídula,
Azért ily írással panaszra fordúla.

A Z E L E O J E O T L E L E K

Szöll az koporsón ülő Testnek.

IM biben oh nyavalyás Testem,
Kivel ez vi ágon szövetségem nékem,
El vá hatatlanúl volt nagy bőcsületem,
Noha most te benned nem lehet életem,
Elég nagy fáidalom hogy régi szállásom,
Nem bírhatom veled én édes paytársom,
Oh melly nagy keserű el-válásom,
Nincsen-is kivűled semmit vig várasom.

Esmer.

E.
K.
J.

Esmerse engemet te régi hivedet,
 Kinek te gyakorta mutattad kedvedet,
 Te serénysegedet, s-vigyazo bemedet,
 S-nagy vidamsagodbol mosolygo binedet,
 Kelly ki koporsodnak fetetes verméből,
 Szally ki életednek dögös tömlőczéből,
 Az te tagaidnak rötkezto kertéből,
 Szölly, s-ne kételkedgyél az te Lelked felől.
 Im hol állok vagyok te megh hitt barátod,
 Kivánt atyádfia, s-édes mulatságod,
 Kedved, vígaságod. nyájas úti társod,
 Minden dolgaiddban tükösöd, tanacsod,
 Elsé, édes hivem, az te tagaidban ?
 Vané elevenseg serény inaidban ?
 Mint bírod magadat erős karjaiddban ?
 Szölly édes haylekom, mint vagy te magadban.
 En vagyok te Lelked kivel voltál olly szép,
 Isten kezeivel ekesítettett kép,
 Eő bent malastryával mint jól kötözöt csép.
 Noha gyarloságból vagy most romlott cserép,
 Oh az kit az Isten hatalmas kezei,
 Ekeffen alkottak, s-néztek bent bemei,
 S-kinek igazulást, hoztak bent sebei,
 Hogy meg boldogúlnál mint egyéb hivei,
 Mint esett hát raytad ez csuda állapot,
 Mi dolog minden jó rólad hogy le fakatt,
 Régi szépségidről kedved így el hervat ?
 S-minden nyomorúság te raytad ki fakatt.
 Ezé az te régi dicsért boldogságod ?
 Illy kicsint fenletté te serencsés napod ?
 Illyen bomorúé vidám ábrázatod ?
 Ki nagy álmélkodás volt te bátorságod.
 Oh keserves élet, siralmas boldogság,
 Atkozot vraság, kinek vége rabság,
 Oh hamis gazdagság, kinn ül nyomorúság,
 Es kit követ ilyen kegyetlen bossúság.

Oh sik jég
 Ezé oh én
 Oh fonn
 Idegen r
 Jó illat
 Régi m
 Gazd
 Hol é
 Hól
 Oh
 Hol

Oh sük jégen épült te világi udvar,

Ki nagy csalárdsággal búra forgarz hamar,

Oh rosz tökéletlen hazug árnyék pitvar,

Hol az jó berencse ilyen mirigyés var.

Ezé oh én Testem kedve, ki kézen fogh,

S-kivel nyavalyádban te meletted sorogh,

Nem lehet keservesb ennél semmi horogh,

Előbbi örömed kiért lássan esu ogn.

Oh sonnyatt virágh bál, ki minap virágzál,

Sok ékességiddel kedved berént jádczál,

Most minden vigszágtol immár el távoztál,

Ruhazatodban is igen rongyasodtál.

Idegen most raytad az emberi semély,

Kivel egyebek közt előb vóltal kevély,

Nézd el most magadat, s-minden-felé semlély,

Nincs sok ruhád közzül az kit m' ft meg kémélly.

Ó illattal régen ki magad füstölted,

Gyöngé s'p harmattal kezeid öntözted,

Lágy öltözetteddel magad ékesgetted,

Most nagy bánatodra azt mind el vestetted.

Régi mulatságid, hol vannak játekid ?

Kárpitorkal be vont ékes palotáid ?

Sok s'p épülettel fel késült házaid ?

Gábonákkal tellyes nagy s'les paitáid.

Gazdag örökséged hol van kit berzettél ?

Pénzed, sod aranyad, kiket te örzöttél ?

Drág pohár-s'ekid, az kit késítettél ?

Hintód, sok s'p lovad, kikben gyönyörköttél.

Hol s'p feleséged ki réad mosolygott ?

Vigasztalásodra téged csokolgatott,

Nehéz bánatidban könyebséget adott,

Fényes ruhájában, mint Angyal forgódott.

Hól vannak fiaid, s'p ékes Leányid ?

Vigh udvarod népe, sok s'le s'olgaid ?

Halgat az Virginia, nincsek hegedűsid,

Egyedül marattál el logytak tanácsid.

Hol uraságodhoz nagy konyhád ?

B

Drága

Drága madarakkal hol kékűl vacsorád?
Sok szép válogatott hallal, hol most gazdád?
Senki ajándékkal most téged nem imád,
Látom somoruság kedved ellen meg őt,
Régi kevélységed gyötör kívül s-belől,
El költ bőrsületed, senki nem süvegől,
Nincs ki tudakozzék segédséged felől,
Mint tetzik alattad most az sáraz deszka?
Annak boros volta, ki miat vagy vézna,
El sáratall sinton mint az fonnyat sένα,
Tsted vékonyodot mint az nyútyot czérna,
Most kellene talám amaz vetet frís ágy,
Ki sok vánkosokból kamarádban vólt lágy,
Vont arany paplanra kedved azért mint vagy?
Tunyaságod érzed most nyugodnod mint hágy.
El hittem ez az bólt, kit orrodal föl érš,
Nem tetzik, az kiben egyedül aligh ferš,
S-minden segletire lábaiddal el érš,
Könnyebeséget ebben híd azért kitől kérš,
Te keresményiddel más ember töltözik,
Drága ruhaiddban idegen öltözik,
Nagy bőrsületedből minden le vetkőzik,
Keves vagyon rólad ki már emlekezik.
Nem bízhatol semmit te maradékodhoz,
Kinek nagyobb kedve van vigan lakashoz,
Gyönyörködik azon jobbágyod ha mit hoz,
Es mint fekezhessék gazdag tárházodhoz.
Alig hísem legyen valaki hiv hozzád,
Feleséged, fiad, barátod, vagy sölgád,
Nincs az te sok jódból ki adgya egy batkad,
Te könnyebeségedert nyissa kincses ládad.
Oh melly nagy árvájúl maradtál mindentől,
Kicsin koporsóban sörültal egyedől,
Nincsen senki veled rokonságid közzől,
Hanem csak rüt fergek vettenek most kőről.
Régi szépségedet az föld nehéz doha,
Fejér tagaidat az haálnak moha,

Igen

Igen marczongatta, s-nem les̄ immár soha
 Kinek esedezzék nyelved hangos sava.
 Vigyázó semeid mayd el hunynak immár,
 Húfod csontajddal azért rothadást vár,
 Ió ferencsed után követ keserves kár,
 Istennek ostora, megh eméftő bogár.
 Világ állapotja látod mint változott,
 Kicsin boldogsága ha miben bimbózott,
 Hamar csak utánna, nyavalya nyuytozott,
 Gyötrellemmel reád kárhozatot hozot.
 Elközelget hozzád Isten íteletí,
 Te bátorságodat á ki megh rémétí,
 Gonos̄ életedet igen meg bünteti,
 Te érdemed ferént béredet fizeti.
 Igaz hogy nem érzed megh büntetésedet,
 Es nem-is szenveded nehéz gyötrelmidet,
 El jön maíd, s-nem kélík, te bűnös testedet,
 A kí meg eméfté, föl költi fergedet.
 Vallyön kí nem bánna, raytad nem könyvezne ?
 Kí olly kemeny sívű, kí nem kesergene ?
 Síralmas lélekkel tégedet nem nézne,
 Kínod gyötrelmitől az kí nem rettegne.
 Kí vettettél ségény az emberek közzül,
 Idegen földre mégy kí nem maratt óstúl,
 Túzed mayd föl lóbban, mint valami sóstúl,
 Isten haragjának raitad ezközítől.
 Oh nagy végheterlen sórnyű sámkivetés,
 Kinek buydosásán nincsen vígh nevetés,
 Reméntelen onnan vslaha megh térés,
 Avagy az Istentől az kegyelem kérés.
 No immár nem sollok el hagyván sok panaszt,
 Oh régen birt Testem, mert csak bősűt árašt,
 Az te bús sívedben, s-engem-is el bággyašt,
 Lássad ha ezekre adhacze mi válášt.

AZ TEST FELEL AZ LELEKNEK

megh szolléto beszélgetésire.

MIdőn az elő jött bús Lélek síralmát,
Illy keserves sóval végezné panásbát,
Es az ő előtte álló Test sózattyát
Hallaná, nagy búval emelíté magát.

Sok síralma után késül megh felelni,

De nagy zokogási kénserétik kélni :
Nem solhat el bágyatt, láczik homlok esni,
Végre soházkodva kérdé ki sóll neki.

Te vagyé én Lelkem ki velem beszélgecz,

Az én faydalmímra sok bosszuval illecz,
Nehéz gondolattal engemet vesztegez,
Isten haragjával, pokollal fenyegez.

Ha sok jóval Isten szeretett ez földön,

Széles tartómán nyai gazdagétot bővön,
Kincsel, sok szépséggel tartott oly nagy kedvön,
Mi dolog magadat hagyod az út felön ?

Nemde nem egy sível bírtuké azokat,

Kivel kesergecz most, mint veset solgádat,
Tudod veled láttam sok mulatságokat,
Nem laktam kivüled magas palotákat.

Eftelenfeg talám hogy azokat hányod,

Mert ha jól-gondolod magad találmányod,
Te bírodalmadban voltam mint szakmányod,
Avagy fegyvereddel nyert ragadományod.

Tégedet az Isten nagyobb bölcseséggel

Ekesített bővebb értelmes szépséggel,
Tégedet suvallót belém fenyeséggel,
Hogy solgálód lennék engedelmességgel.

Te mennyei állat vagy természetedből,

Az Isten képére formált mindenekből
Szép, és halhatatlan, állottál az égből,
Gyors és láthatatlan hertelenfegedből.

En visont pediglen ez földnek gyümölcsse

Vagyok, kinek nincsen oly nemes erkölcsse,
Halandó, romlandó, mint kis úvegecske,

Erőslen

Erőtlén, tudatlan, aßu törököcske.
 Mint az föld magáról nevel sok fűveket,
 Hasznost, és ártalmas gonos gyökereket,
 Ióra és gonosra viselő seregket,
 Így az én testem-is hozot olly veszőket.
 Az jó gazda dolga hogy földét megh-ircsa
 Gazzát megh-égesse, tövisből tisztítsa
 Sovánfágát látván, ganéijal ujjécsa
 Róla az ő gondgyát soha ne fordécsa.
 Vram, gazdám, s-biráam te vóltál mindenben,
 Vezérem, hadnagyom erőtlenségemben,
 Ki kára hogy gazzal bovtorján kertedben
 Nevelkedet vad-sa te bölös kertedben.
 Mint az jó kormányos ő hajóját bírja,
 Akarattya ferént okossan forgattya,
 Ha mi víz belé jön hamar ki-hányattya,
 Nagy vigyázásával romlástól megh-tarttja.
 Ha jól-gondolkodol mint egy hajód vóltam,
 Az te záblód alatt engedve csatáztam,
 Kévánfágh felítől ha néha haylottam
 Te vétked, semérmed, hogy így meg-romlottam.
 Veszet tudatlanfág engemet feddened,
 Friss öltözötmet semeimre vetned,
 Sok mulatságimat kárhozatra vinned,
 Job vólna azokat én-velem könyvezned.
 Tudod az gonosra vóltam hayló edény,
 Buja természetől épült gyarló sövény,
 Az jóra igen róst, irgalmatlan, s-fősvény,
 Iósfágos dolgokra tetzet boros fősvény.
 Tégedet válastot Isten kalaúznak,
 Kivel kedvelt vétkim kárhozatra húznak,
 Sok kin-vallásokkal veled egygyűt zúznak,
 Iay im nagy gyötrelmek réánk csústán-csúsnak.
 Ac Testnek szabadság mikoron adatik,
 Szentelen akarat hozzá társálkodik,
 Rút kívánfágoctal hirtelen meg-hizik,
 Büntelenségében mert ő igen bizik.

Az Test ő magában föld és fűz hamu,
Kin az kevélyeknek épült irigy falu,
Az semtelenekre vagyon búja valú,
Sok csintalanfagra föl állatot kapu.
Itt az irigységnek vagyon nagy mezeje,
Hamis csalárdfágnak lakik az fűleje,
Szitok, ragalmazás, csúfolásnak völgye,
Az kép-mutatásnak ballag itt gyermeke.
Az Test Lélek nélkül azért nem vágyódik,
Hívásos dolgokra nem is feleltkezik,
Iőra és gonosra fel sem serkenhetik,
Buja kívánfagra nem is ragattatik.
Az Test Lélek nélkül oly mint fel vont sátor,
Avagy hadnagy nélkül ki terjedet tábor,
Mert önnön magától semmire nem bátor,
Az Lélek gyúlastó : Test fel lobbanó por.
Ki el'en az őrdög taborát jártatta,
Segítsegül mellé világot haytotta,
S-minden álnokfágát abban meg-mutatta,
Mellyel az Testet-is magához csatlotta.
Itt kívántatik hát az serény ő-állás,
Ebben az Léleknek fűkseg az vigyázás,
Mert ha az Test léssen ellene az fűzázás,
Nem csuda házában ha léssen támadás.
Az Lélek ha miben foglallya ő-magát,
Testel mint eskőzzel tési akarattyát,
Bírodalmal hayttya mint ő főlgálóját,
Hát miért fenyyvedí egygyűt pökol kinnyát.
Kisseb mindenekben az főlgának vétke.
Mennyivel külömböz Solyomtól az fűske,
Avagy mely kelletlenb rófánál az clipke,
Illy képtelen veled testemnek győrelme.
Magamat küvűlled én nem viselhetem,
Kezem mulatságra fel sem emelhetem,
Ha miben botlottam tölled vezettem,
Te vétked, veszélyed, hogy meg-főrtőztetem.
Nem jó mindenekben az lágy engedelem,

Mert

Mert gonoszlágokra lében fejedelem,
Hamár ségyen kél ot hól nincsen felelem,
Magamról ezeket mindennek befélem.

Ha engem vétkemért az lanyarufágra,
Hittál volna tística súvbéli bánatra,
S-nem bocfáltál volna sok tiltot dolgokra,
Nem forúltam volna keserves kinokra.

De mivel-hogy nekem mindent meg-engedtél,
Azt tudván hogy avval velem sok jót tóttél,
Nagy faydalmat nekem vég-nélkül szerzettél,
S-nagy sok rőtteggéssel kétségben eytettél.

Nem vagy hídigyed te is ezek-ért rébetlen,
Nem maradtcz vétke-ért te is fizetetlen,
Mert réged büntetés véss elő fő-képpen,
Az kí elől-járó vezér vóltál ebben.

Te-réád néz ebben amaz nagy büntetés,
Téged illet inkább mind ostor, s-mind feddés,
Neked méltób erre az főrnnyű kefergés,
Téged vár ezek-ért örök kén-senyvedés.

Iay azért nekem is hogy így vagyon dólgom,
Eörök büntetéssel hogy fizetik földom,
Es nóha mentéggvel most magamot öldom,
Kevés üdő múlván kíorkal ezt tóldom.

Menny-el azért tóllelem, meny-él már én Lelkem,
Menny el ne lássalak ne főmorics engem,
Ként én nagyot vállok, nem alusfik férgem,
Többet nem főlhatok, el-nehezült fejem.

AZ LELEK VISZONTAG SZOL feleléire az Testnek.

Beszédét csak alig az Testt hogy végezé,
Es nyugodalmára koporsóját nézné,
Azonban az Lélek favát emelité,
Es ó feleletit az Testhez így kezde.

Nehéz az mit mondaß, s-az kíkel pírongatcz,

Mindent

B

Mindent rám hájntaſt, bű ne magadon nem hadcz,
Fogyatkozáſidról ſokat te el-halgatcz,
Gonoſ vezér voltam, ezért így ſoytogatcz.
Igaz nagy ſokakban te ſámlált panaſod,
Kivel ſám-adáſom ítéletre vonſod,
Nagy Iſten haragját ellenem támaſtod,
Es az én fenn-álló báſtyámot oſtromlod.
Illyen mind ez világ fia állattyában,
Az ki torkig merült az nagy hamiffágban,
Máſra kényi vét két gyorſ az vádolásban,
Csak lehellen módgya az ſabadulásban.
De igen körmódre éget moſt az gyertya,
Az ki nyavalyádat teſteden ujjéttya,
Mayd el-kéſül az kén az ki meg-ſonkittya,
Minden örömedet, ſ-bánatra fordittya.
Iuſſon jól eſedben az én vigyázáſom,
Gyakorta te-hozzád fordúlt buzgóſágom,
Ha kemény életre költ ſanyargatáſom,
Nagy boſſúſágod volt minden nődítáſom.
Ha böytőt hirdetem abban nem kedveltél,
Az imádkozáſra más üdőt rendeltél,
Teſt ſanyargatáſſal hamár betegedtél,
Hogy te nem koplalhatcz, magadban törödtél.
Prædikátióra mikor kellet menned,
Arra ſok ideig kellet fel öltözöd,
Addig ékeſgetted gonoſ kevélyſéged,
Hogy nem ſok haſennal hozot-meg röſtſéged.
Gyakorta innep nap, volt nagy ſoros dólgod,
Hogy Király parancſolt arra nagyob gondod,
Ackor néked jobb volt utra-is indulnod,
Avagy váraidat, ſ-jóſágodat látnod.
Ez ſörgalmatoſſág noha emberekben,
Van nyughatatlanſág ſok-ſele rendekben,
Az telhetetlenſég de bántot bèvebben,
Hamiffan tanítot kereskedéſedben.
Az bőv eſtendőben ſok bort, buzát vöttél,
Hogy az te pénzeddel uſorát nevelnél,

Mellyet

Mellyet szegénységre akkor ki-vetettél,
 Mikor búk-időben ehseget értettél.
 De az mi mind nagyobb hogy takarmányodat
 Hamarébb tölthessed-megh fakatt fakodat,
 Iobbágyidra hántad sifikes gabnádat,
 S-reájok méretted rosbűdős borodat.
 Nem volt irgalmasság te gazdag házádban,
 Könyörületesség cziffra szolgáidban,
 Szegényt utáltatok nyomorúságában,
 Nem volt ki kis kenyért adgyon táskájokban.
 Meg-holt volt te-nállad az jó-cselekedet,
 Kiért utolsó nap áll nehéz ítélet,
 Maga most jó volna veled illy késület,
 Isten, s-emberekhez mutatott feretet.
 Az mely gazdagsággal téged el temettek,
 Drága öltözetben koporsóban tettek,
 Nagy friss késülettel az Sírhoz kérésnek,
 Es sok gyász ruhával téged kesergettek.
 Bár csak az te végső lelki javaidra,
 Késítetted volna azt ki-mulásodra,
 Szegényeknek adtad volna ruhájokra,
 Könnyebb volna írtad most az meny-orfára.
 Az szegények sava, árvák kiáltása,
 Nyomorult özvegyek tiszta imádlása,
 Csuda mint az Istent az irgalmasságra,
 Vonnyák, s-ez az igaz hívek majorfága.
 Dete oh én Testem földben-is kevélyen,
 Mentél, nagy gazdagon hogy csudállyon minden,
 Mi haszna kircsednek hogy melletted legyen,
 Hanem hogy pokolra nyomjon igen mélyen.
 Könnyebbségedre bár volna csak az a kincs,
 Kiben semmi hasznod mostan kinodban nincs,
 Nem volna rablágra kezeden a bilincs,
 S-hamarébb meg-nyílnék az irgalmas kílincs.
 Tudod mint kívántam te-jobbulásodat,
 Fenyegetésedre mondtam sok csudákat,
 Emlégettem gyakran te ki-mulásodat,

Hogy meg-utáltatnám sok álnoklágidat.
De te kővér fíved azontól hervadott,
Es az henyelésből nem is vigyázhatott,
Sok édesegyhöz ísmét ragazkodott,
Gyönyörűségire ottan futamodott.
Nagy kellettlen azért zörgettem aytódon,
Erőt nem vehettem nagy cunyalágodon,
Megh-csalattam én-is sok mulatlagodon,
Nehéz volt eveznem el-merült hajódon,
Igaz, kezemben volt az sekemlő fára,
De nem birhattalak tégedet zablára,
Mert te vad erkölcsed nem nézett zavarra,
Haragodban sem volt rekeftett határa.
Gyakorta vés így el megh az jó vitéz-is,
Ha fínten mindenben oly mint fene Tigris,
Keveset használ ott az jól-cfinált país,
Kinek édes-tárfa ellenkező s-hamis.
Tudom nagy vétkeket abból Isten előtt,
Hogy kedvezéséből sok bűn hozzád került,
Az én engedelmem főrzött néked sepiőt,
Ioságos dolgokból erkölcsöd ki-fesült.
Nem csudálható ez, ha ki megh-tekinti,
Mert ferelmes társát ki keferéheti?
Kivált-keppen mikor fível édesgeti,
S-nagy hízeltkedéssel magához hiteti.
Az barátlagos kedw igaz kötelesség,
S-tísta feretéből jött tókélletesség,
Kível őve sorrot ez buzgo fővettség,
Nem lehet azok közt, hát az kedvetlenség.
Kicsoda ki testén kegyetlenkedhetik?
Hól, az kik fívekben é'es tört verhetik?
Kicsoda ki testén így fenekedhetik?
Hanem az kik egy-mást halálra kergetik.
Ió az jóban, ugy van, mindennek kedvezni,
S-bőw irgalmassággal kegyeslegre nézni,
De bent élet ellen az Testnek engedni,
Veszedelmes dolog neki hízeltkedni.

Högy-ha

Högy-ha

Maydan

De min

Högy h

Az oko

Szintér

Es min

Iay az

Kefer

Hogy-ha ez világnak sok gyönyörűségét,
 Csalárd hitetést, s-tünder fenefegét,
 Megh-utá'tad volna el mulo fépségét,
 S-le vetted volna minden kevélységét.
 Maydan társalkodnál az Isten fentivel,
 Elnél mind öröcké ő fent Fölsegével,
 Kiáltand fent fent ő fent seregével,
 S-az ártatlan Báránt követnéd örömmel.
 De mint-hogy vigan múlt te életed napja,
 Es jó berencsének voltál mint fő tagja,
 Most látod ez világ szívét mint mutattya,
 Sok adományának volté igaz attya.
 Hogy hosszú életet ígért bátorsággal,
 Aval hálojára keritet rablással,
 Eterőt kéfitőt hamis áll-orczával,
 Vefedelmet hozot csalalkodásával.
 Az okos Madarást követte ő abban,
 Az kí el-reytezük gyakran az zöld ágban,
 Lépét hánya bizvást pataknál azonban,
 Hogy szép sip favával fogjon madarakban.
 Szintén ezenképpen bánt veled ez világh,
 Előbb apolgatott mostan már ketté vágh,
 Régen vigan tartott, s-most az torkodra hágh,
 Oh veset böldeglágh kit követ illy foglággh.
 Es mind ezek fölött nincs kí vefélyedet,
 Sok barátid közzül nézze fekélyedet,
 Meg-utáltak régen, s-nincs kí semélyedet
 Tekincse, földözze el-senyvett testedet.
 Jay azért nekem-is nyomorúlt begénynek,
 Társalagod-miatt förtözöt bűnösnek,
 Kinnya hozzám ragatt az pokol tűzének,
 Kinek vége nem les kemény gyötrelminek.
 Keserves sirásra az Test hayla azért,
 Ertyén vefélyeket egy-másnak kedveért,
 Meg-is igyekezik fölni mentsegéért,
 Mert Lelke panassa sintén szívére ért.

AZ SZOMORV TEST FELEL ifmégh az Léleknek.

O Haz ki fok jóckal birtam ez világon,
Nagy hatalmas voltam vár és várásimon,
Sok térd meg-is haylott parancsolatimon,
Ellent senki nem vont én akaratomon.
Nem de nem é-mínap voltamé lágy fő Vr,
Nevem féllal csengett mint az jó pengő húr,
S-im mint segényettem, s-ki fok nyavalya túr,
Sok rút undok feregh testemen likat fúr.
Kiknek hogy ellene álljak nincsen erőm,
Csontom revefedett ki fáratt az velöm,
Oh mint el-hagyattam nincsen keferülöm,
Sötét koporsóban aligh van lepedöm.
Most vessem esemben mint vagyon az dologh,
Látom mely mostoha kézzel ez világh fogh
Vendéglése után pokol kinnya forogh
Veszedelmes úton mindenkör csavarogh.
Soha nem gondoltam nyomoruságomat
Bátran ki aluttam meg-fokot álmomat,
Nem veltem hertelen illy változásomat,
Ki frissen tartottam Vri aétalomat.
Látom nincs kedvezés itt az méltóságoknak,
Kicsin tekinteti Kírálynak, Császárnak,
Tudós vagy tudatlan, segénynek, gazdagnak
Egy-aránt nyomni kell útat az halálának.
De az mi mind nagyobb az én kínaimra,
Es igen nehezen fervek fogaimra,
Mayd mind ketten megyünk nehéz fám-adásra,
Isten eleiben kemény vádolásra.
Vgy van hogy méltatlan vagyok kegyelemre,
Isten semélyének drága nézésére,
Erdemem semmi nincs megh-dicsőülésre,
Vétkem peniglen fok nagy veszedelemre.

De gyar.

De gyarló vóltómat ha Isten szemlélné

Erőtlenségemnek mentseget úgy venné,

Erdemlett ostorát raytad jelentené,

S-raytam nagy haragját úgy ő megh-kémélné.

Minden ítéleti néked hirdetheti,

Tanács és okosság nyilván beszélheti,

Hogy az ki többel bír, többről kell fizetni,

Szunyognak csőbörrel vérét nem vehetni.

Te-néked bővebben adot Isten mindent,

Okosságot, elmét, tudni az éent törvént,

Fő érzékenységet, s-óltalmazni fégenyt,

Szeretni, táplálni nyomorult jövevént.

Téged az VR Isten sok jóval meg-áldott,

Az ő éent vérével kárhozattól váltott,

Szent akarattyának értésére tartott,

S-tikos ajándékkal megh-világosított.

De hogy nem bocsúléd nálad az malasztot

Kivel az életre tégedet választot,

Inkább megh-érdemled hát az kárhozatot,

Hogy nem én, kit Isten csak földből raggatot.

Sőt hogy többet mondgyak keserves bánattal,

Azt kérdem te-töléd igazulásonnal,

Hogy bírja ő-magát Test mi indulattal,

Höl az Lélek ninesen mozdító munkával.

Szóllék vagy vigadék járé az árva Test,

Hallék aluszikék jácziké örömeit,

Minden mulatságot effelét ki-rekeft,

Az Lélek egyedül mert mindenre gerjéft.

Az Lélek dúcsóit, vígáftal, bátorít,

Sok mulatság után ísmét meg-fomorít,

Edes keretettel kötelez, s-meg-förít,

Sok indulatokkal gyakorta háborít,

Az Test ő magában mint meg-fáratt kóró,

Kiben az nedvesség már többé nem forró,

Gonos kívánságra, s-jóra sem tolyongó,

Mert csak az Lélektől mindenre vágyódó.

Az Test gondold-el csak szép simitot ráma,

Melleyen el-öfítatott az Lélek bé zárva ,
Ki minden tagoknak vezére s-birája,
Az Test Lélek-nélkül kellelten és árva.
Az Test ha meg-nézed mint jól rakott kastély
Kiben mígh az Lélek vigyáz, erős roftély ,
S-nem-is ferhet hozzá addígh semmi fortély ,
De ha haylandó les, ki búne ha bordély.
Egyedül mindenben hát az Lélek fő ok ,
Vr és fejedelem voltam én bárandok,
Hadnagyfága miatt hát miért nyavalygok,
Eövé az kárhozat, mentsegem abban fok.
Hogy-ha az Vr Istent te tisztelted volna ,
Íó téteményiben magasztaltad volna ,
S-az begények dolgát jól ítítled volna ,
Mennyei böldegság maydan környül fogna.
De högy búkólkodót abból nem tápláltál ,
Te birodalmadhoz inkább ragaszkodtál,
Gonos embereknek tanácsokon jártál,
Mínd kettőnknek avval kárhozatot hoztál,
Oh az ki nem régen szép bárszonyban jártam,
Erős váraimban magam doboltattam ,
Bolond játékokra kéncsemet nem bántam ,
Most mezitelenül mindenből kí fogytam.
Régi tágas házam helyett kis boros bót ,
Sok szép ruhám közzül alig van egy kis folt,
Eörömem, ugy tettezik, s-kedvem csak minap vót ,
S-hát lly nagy hirtelen böldegságom mint hót .
Kinom öldöklészt még-is így benyvedném ,
Csak az íletnek napját ne rettegném ,
Titkos búneimnek rútágát ne felném,
Késűletlensegem miben meg-menthetném.
De el-fogyot tollem minden segedelem,
Mert nem vót én bennem Isteni felelem,
Környül áll engemet bűn és vesedelem,
Pokolbéli vesély , s-ördögi gyöttelelem.
Ez nagy kí-vallástól lennél te sabados ,
Ha bintén én raytam tüzes láng gyuladoz,

Dekön

De könnyebfedre bár ne bízzál ahöz,
 El-költ az kegyelem, s-nem fer nyavalyánkhöz,
 Eggyütt lében azért vélem kín-vallásod,
 Eggyütt rendeltet pokolban állásod,
 Eggyütt kinoztatunk, s-ott-is lések társod,
 Nem les immár soha vélem vigasságod.
 Tedd-le azért Lelkem már te-is kedvedet,
 Ohaycs siránkozzál, s-vedd-le örömedet,
 Mert nagy kegyetlen tűz el-borít tégedet,
 Jay kezerű állás maydan bé-fog minket.
 Oh bűdös tartomány, s-felelmes rút ország,
 Hol kegyetlenségvel készül nyomorúság,
 Oh rút darabos hely, s-gyűlölt ifonyúság,
 Faydalommal telyes fizetetlen bírság.
 Oh idegenséggel béillet semtelen ház,
 Kiben gyötrellemmel fenlik siralmas máz,
 Az hazugság atya ebben az fő halász,
 Ki sok bűnből csinált éterővel horgás.
 Oh fégyen-vallásnak homályos barlangja,
 Gonos káromlásnak hol cseng az harangja,
 S-meg-eméfitő tűznek nem fogy-el az lángja,
 S-kinek amaz kevély Luciper hadnaggya.

AZ TESTNEK BESZELGETÉSIRE
 siralmasson panaszólkodik magáról
 az Lélek.

AZ Lélek ezekre még-is szomorún szól,
 Eke veset láttya segede nincs sohól,
 Minden segítsege szakadoz és romol,
 Azért nagy jay főval ecképpen panaszól.
 Oh miért engedte Isten hogy teremjek,
 En anyám méhében lelkes állat legyek,
 Eő bent semélyére ábrázatot vegyek,
 Hogy-ha ez életből kárhoz atra kellyek.

Mi búkság

Mi szükség volt nékem világra születnem ?
 Sok jó szerencsével igen bőcsültetnem ?
 Mi haszna ez világ játékjának lennem ?
 Ha Isten jól tudta az én veszedelmem.
 El-vevén az az nap kin világot láttam,
 Atkozot az az éy mellyen fogantattam,
 Buydosó fergeteg fogja kin nyugottam,
 Keserűség fályya kiben álmod láttam,
 Sértegető tóvis lépje-el azt az földet,
 Virágot szép füvel ne hozzon az zöldet,
 Az kin az én Lelkem meg-elevenedet,
 S-töllem az Vr Isten el-idegenedet.
 Mindenkor nagy homály kövesse, s-kerülye,
 Meg-ferétedgyenek csillagok ő tölle,
 Az mosolygó nyárnak melege ne érje,
 Mindenkor hideg tél, s-zuzmaráz gyötörje.
 Várja, de ne lássa az Nap fel-kelését,
 Világosságával el-röyöse szép színét,
 Soha ne semiellye haynál piros sennyét,
 Halál s-keserűség nevellye inségét.
 Mi hasznom most abban hogy édes búleim,
 Nagy selyvén neveltek, s-voltanak daykáim,
 Szerelmes karjokon viseltek Néneim,
 Szűvek saydalmival néztek betegségim.
 Jobb lótt volna nékem kezeken el-vevénem,
 Az ő örömökre fel sem nevednem,
 Ez csalárd világot ingyen sem ismérnem,
 Hogy nem kárhozatra gyengén neveltetnem.
 Jobb lótt volna nékem bőlgalatra esnem,
 Pogány ellenségtől rablágra vitetnem,
 Avagy nagy szükségben éhséggel epednem,
 Hirtelen vesélytől kis koromban vevnem.
 Oh kegyetlen halál ho volt te fülánkod,
 Miért vesélyemre nem törted palánkod,
 Miért nem megbárlot föl te dúhős kardod,
 Micsoda kedved volt pokolra tartanod ?
 Oh te róst és tûnya kesedelmes vesély.

Irgalmatlan.

Vayha

Tudon

Deigy

Böldo

Bár az

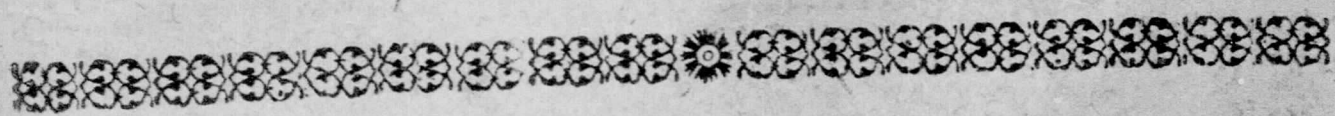
☞

M

K

Oh

Irgalmatlanlagra nyitott gyilkos kebel,
 Miért árnyékodban engem bé nem vettél,
 S-mérges italoddal régen megh nem öltél?
 Vayha halál volna amaz gyullatt tűzben,
 Es ott meg-halhatnék öröckön lélekben,
 Kés volnék rá lépnem annál örömesben,
 Hogy meg-eméftetném, s-ne égnék végetlen.
 Tudom nem sok időn ugy el-fogyna éltém,
 Könnyebfegemre-is lenne az én vesztém,
 Mert semmivé lenne hamar gyöttrődésem,
 Es ugy az poklótól meg-mennék én lelkem.
 De így véghetetlen les ott az kín-valás,
 Nem lében ott halál, hanem örök kínzás,
 Az hová vitétem, lében ott csattogás,
 Sok-fele jay sóval bánat siráncokzás.
 Boldogh ebben hát így barmok állapotya,
 Kiknek hóltok-után párajok nem láttya,
 Test érzékenységgel nem-is tapasztallya
 Pokol veszedelmét, soha nem-is tudgya.
 Bár az kárhoztaknak volna ilyen végek,
 Az ő hóltok után nem látnak gyötrelmek,
 Ióvendő kinokra nem állana lelkek
 Pokol tūze langját nem szenvedne testek.

MEG-IS AZ EL BAGYATT SZOMORV
 TEST könnyebfegére kérdezkedik az LE-
 LEKTŐL.

KEserves siralma nem szünik az Testnek,
 Nagy sűrűn könyvei hulnak semeinek,
 Azért zokogással áll meg-is Léleknek,
 Mert láttya vége nincs keserűséginek.
 Oh minden örömtől el-vált bűnös Lélek,
 Kivel nagy somorún én öröckön élek,
 Veled könnyebfegget tudom már nem érek,
 De meg-is te-tőlled kicsin kérdést kérek.

D

Mond

Mond-megh azt én-nékem ha vóltál pokolban ,
 Az kárhözattaknak rút tűzes áklában ,
 Mond-megh kik fenvednek az kén-kőves tóban,
 Vanné mi külömbfegh az ostorozásban ?
 Mond-megh mit láttál ott mindent könnyebfegre ,
 Les-é engedelem mi reménfegűnkre ?
 Használ-é valamit ott az Christus vére ?
 Lesené érdemes idvözülésűnkre ?
 Mint vagon ott dolgok az fő-fő Vraknak ?
 Vann-é mi tekintet erős hatalmoknak ?
 Kiknek fékek előtt fokan udvarlottak ,
 Es fok tartományok gazdagh adót adtak.
 Megh-változhatik-é valaki fok pénzen ?
 Várán vagy jószágán temérdek fok kincsén ?
 Az mint ez világon ajándék vivésén,
 Kegyetlen adatik foknak térd-esésén.
 Vann-é bánakodás ott, vagy csak büntetés ?
 Vagon-é kedvezés, semélyre tekintés ?
 Les-é szabadulás kintől menekedés ?
 Ión-é irgalmasságh, s-les-é késerülés ?
 Egy főval hogy mondgyam, les-é reménfegűnk ?
 Eörök kárhözattól hogy megh-menekedgyűnk ?
 Christus semélyére ha valaha nézűnk ?
 Avagy mind öröckön öröcké ott vesűnk.

AZ BŰNŐS LELEK FELEL AZ
 keserves TESTNEK.

OH te világi Test-megh- is világhra néf
 Föld lévén, ez földi módon most is befélf ,
 El-hidgyed hogy mostan nem ágyadon henyélf
 Kín vallás helye az, nincs ott az mit reménlf.
 Kêrdésed abban nincs semmi értelemmel
 Okosságod bódult nagy keserűfeggel ,
 Elméd megh-setétült kemény rettegéssel,
 Itéleted vagon kétfeghben eséssel.

Tudgyad

Tudgyad azért nyilván, s-tarcsad bizonydósan,
 Hogy valakik egybör bé-esnek pokolban,
 Kéfedelem-nélkül jutnak kárhozatban,
 Honnan semmi útok nincs szabadulásban.
 Nem használ ott többé az Christus érdeme,
 Nem keferül többé az ő kegyes beme,
 Az alamisnának nincs ott segedelme,
 Vagy az Imádságnak haszna és ereje.
 Sőt hogyha mind éppen az hivek serege,
 Sok sanyaru böyvel test gyótreimet venne,
 S-keferedet fivel azért könyörgene,
 Hogy egy vesett lelket pokolból ki-vinne.
 Nem cselekedheti azt akár-mi érdem,
 Nem hozhat senkit ki semmi segedelem,
 Hasontalan azért minden törődelem,
 El-múlt az kegyelem, s-jutott vesedelem,
 Soha semmi úta, vagy vissza-jövése,
 Nem lehet senkinek onnan megh-térése,
 Eöröckön öröcké léßen ott vesése,
 De nem mind egy-aránt léßen büntetése.
 Oly nagy éhen kapnak mindent az ördögök,
 Nincsen sáratfágok vagyon nagy örömök,
 Seregekben ha kit bé-ragadhat kőrmök,
 Nincsen annál nekik jobb gyönyörűségek.
 Nem adna egy Lelket az ördög sok kincsen,
 Ez világnak minden egygyúve gyült pénzen,
 Faluin, városin azok jóvedelmén,
 Mert nagy kedvek nekik vélek gyótrődésén.
 Hogy penigh azt kérdeed te könnyesgedte,
 Vagyon-é tekintet Vrak semélyére,
 Adhat-é váltságot menekedésére,
 Használ-é valamit ha ki Csásár vére.
 Ez ott az külömbfég, s-mind penig vereség,
 Hogy az kitudomány föl-emeit bölcseség
 Böcsületre föl-vitt az erős vitézség
 Es magassabb fékre föl-tött az tisztesség.
 Ezeknek esetek, s-nagyobb büntetések

Ha az törvény-ellen gonos volt életük,
 Kiváltképpen kiknek buja kényeslegek,
 Telhetetleneket sörzött kevélysegek.
 Kemény és nagy sörnyű itéletet vesnek
 Az kik ez világon főbseget viselnek,
 Az hatalmassokra fok kinok érkeznek.
 Az kegyetlenek-is kegyetlenül vesnek.
 Mennyire valaki büntől legeltetik,
 Sok gyönyörűséggel testhöz ragaszkodik,
 Annyival gyötrelme jobban saporodik.
 S-több kínzó sersámmal ördög forgolodik.
 Ott vann kárhozatra késített nagy tűz,
 Siralom, jaygatás, el-múlhatatlan búz,
 Fog-csikorgatással bűn káromlásra üz,
 S-testedre az ördög czipdeső ferget füz.
 Pokolnak gyötrelme nem áll csak az tűzből,
 Annak megh-sebhető lángja eméftésből,
 Hideg-is nagy fagygyal vagyon nagy fél-véfből.
 Kén-köves kő-első havas fergetegből.
 Vagyon nagy sebes tűz, s-homályos fetétségh,
 Tűrhetetlen melegh, kemény déer hidegségh,
 Vagyon nagy kívánságh, s-gyűlölt kedvetlenségh,
 Futás és faladás, s-megh-rekeftet inségh.
 Vagyon nagy fáradtság, munka és dolgozás,
 Szükség, bővőkódés, vagyon hévolkodás,
 Szárazság, nedvelség, tűzes viz-árradás,
 Halál, fanyarúság nincs semmi rend-tartás.
 Vagyon nagy sötétség, hogy az nap nem sennik,
 Ha hatatlan bánat, kinn az Lélek sennik,
 S-meg-öltőhatatlan láng, ki meg-nem alufik,
 Zurzavar, irigység, harag ki nem nyugfik,
 Vgyan-is az pokol csak bánatnak séske,
 Siralom, ohajtás, fogyhatatlan mérge,
 Rémulés, resketés, sok kinoknak serge,
 Szegénység, betegség, keserűség kéрге.
 Nincs ot semmi öröm, kegyesség, kegyelem,
 Mert el-búrult mindent infeg és felelem,

Atok átkozódás vagyón nagy gyöttelelem,
 Az ördög ot hohér, társ és fejedelem.
 Keresik az halált ott, és nem találják,
 Vndok bűnök miatt magokat utálják,
 Az kárhozot lelkek dolgokat sirattják,
 Mert könnyebsegeket sohonnan nem várják.
 Sok gyöttelelem-hozó ördögök forgódnak,
 Vndok semélyitől kiknek iszonyodnak,
 Dögletes bűztől epednek sáradnak,
 Nincs oly érzékenység kivel kint nem látnak.
 Minden bűnnek helye, s-ki büntetése,
 Vagyon el-ostatot kemény gyöttrődése,
 Kevélyek, irigyek, fősvények serege,
 Parázna, s-gyilkosnak magán van ördöge.
 Nincsen semmi vétek ki érdeme serege,
 Rettenetes képpen nem sennyvedne nagy kint,
 Tűzzel bé-keritet pokol mind körös-ként,
 Egy-aránt kineznek gazdagot és seregnyit.
 De minden nyavalyát s-büntetést meg-hallád,
 Hogy Christus semélyét kinodban nem láthád,
 Az ő senn finere senned nem fordithád,
 Es irgalmasságra már többé nem vonhád.
 Léssen más bosszúd-is ki keserget réged,
 Mert kik serelemesid voltanak te-néked,
 S-gonosz életedben s-pegették vétked,
 Véled azoknak is kin vallások nézed.
 Az kiknek az bűnre okot s-példát adtál,
 Vagy az kiktől bátrán rútásra vonyattál,
 Eletek s-marhájak után olalkodtál,
 S-hízeltkedésektől kiknek meg-csalattál.
 Ezek mind egy vögyben léssen mind azockal,
 Hamis keresménnyel kik vagy usorával,
 Eltenek csalárdul, avagy prédálással,
 Isten, s-fejedelmek ellen pártolással.
 Az kép-mutatóknak sem véss-el tükörök,
 Az ragalmazóknak van ot könyökösök,
 Résegeleknek-is teli áll tömlősök,

S-az fertelmesséknek késsen van földőjök.
 Sok ott az nagy sereg ki féllal kesereg,
 Csásár s Királyok közt sok parasit tekereg,
 Herczeg az jobbágyal egy békóban csörög,
 Sok Vr köldűsokkal egy tőm őczben hörög.
 Szőanyú büntetése vagyon minden bűnnek,
 Fősvény nem örül ott teli érdényének,
 Sok hamis zálaggal rakot fekrényének,
 Kit titkon mutatot gyakorta kedvének.
 Ennek barlangjánál vagyon sok tékozló,
 Sok hazug, versengő, haragos, prédálló,
 Telhetetlen, irigy, kevély, boffú-állo,
 Torkos, rósi, öldöklő, háborgó, áruló.
 Sok műhely-is vagyon ez nyomorúlt földön,
 Holot meg-adatik mindennek az kölcsön,
 Sok hamis munkaért van ki pohárt tölcsön,
 S keserves kinockai kegyetlenül kössön.
 Van minden nemzetből meg-tudhatatlan nép,
 Kiket bűnök-ferént az őrdög kinnal tép,
 Nincs az kin-vallástól ő-bennek semmi ép,
 Vagyon nagy főrnnyűség, nincsen ott semmi sép.
 Meg-nem mondhatom én néked az sok kinzást,
 Seregen-ként való sok-fele jagygatást,
 Ki Attyán, ki fián téssen átkozódást,
 Az szabad akarat úvölt nagy káromlást.
 Nincs ott egyenesség hallik nagy zurzavar,
 Az őrdög mindenre égő tüzet takar,
 S-meg nem gyógyulható febre rút főkélyt var,
 Sok-fele saydalmal talál uy kint hamar.
 Isten mondhattya-meg az sok veszedelmet,
 Pogányokkal egyyüt az sok fejedelmet,
 Mint égneek ezeckel kik keresztyn nevet
 Viseltek csak finnel ártatlan életet.
 Sok volna én-nékem arról beszélgetnem,
 Téged óh én Testem azokkal késlelnem,
 Hozzád beszélgetnem ideje végezzenem,
 Mert büntetésemet immár közel érzem.

AVTHOR

S az fertelmesteknek képen van fordójok.
 Sok ott az nagy sereg ki féllal kesereg,
 Csásár s Királyok közt sok paraszt tekereg,
 Herczeg az jobbágyal egy békóban csörög,
 Sok Vr köldüfokkal egy tőm őczben hörög.
 Szőnyű büntetése vagyon minden bűnnek,
 Fősvény nem örül ott teli erényének,
 Sok hamis zálaggal rakot fekrényének,
 Kit titkon mutatot gyakorra kedvének.
 Ennek barlangjánál vagyon sok tékozló,
 Sok hazug, versengő, haragos, prédálló,
 Telhetetlen, irigy, kevély, bossú-állo,
 Torkos, rósi, öldöklő, háborgó, áruló.
 Sok műhely-is vagyon ez nyomorúlt földön,
 Holot meg-adatik mindennek az kölcsön,
 Sok hamis munkaért van ki pohárt kölcsön,
 S keserves kínockai kegyetlenül kössön.
 Van minden nemzetből meg-tudhatatlan nép,
 Kiket bűnök-ferent az őrdög kinnal tép,
 Nincs az kin-vallástól ő-bennek semmi ép,
 Vagyon nagy főrnység, nincsen ott semmi szép.
 Meg-nem mondhatom én néked az sok kínzást,
 Seregen-ként való sok-fele jagygatást,
 Ki Attyán, ki fián tében átkozódást,
 Az szabad akarat űvölt nagy káromlást.
 Nincs ott egyenesség hallik nagy zuzavar,
 Az őrdög mindenre égő tüzet takar,
 S-meg nem gyógyulható febre rút főkélyt var,
 Sok-fele saydalmal talál uy kint hamar.
 Isten mondhattya-meg az sok veszedelmet,
 Pogányokkal egyyüt az sok fejedelmet,
 Mint égnék ezeckel kik keresztyn nevet
 Vifeltek csak fínnel ártatlan életem.
 Sok volna én-nékem arról beszélgetnem,
 Téged oh én Testem azokkal késlelnem,
 Hozzád beszélgetnem ideje végezmem,
 Mert büntetésemet immár közel érzem.

AVTHOR

AVTHOR SZENT
BERNHARD.

NAgy bőv szóval midőn az Lélek beszédét,
El-végezte volna kemény kefergését,
Es bűnei miatt várná veszedelmét,
Azonban nagy zörgés úté az föld sínét.
Sok temérdek füstnek tekergése után,
Villámás csattogás minden helyt el-fogván,
Imé rüt két ördög az földből ki buyván,
Ifonyu semélyek mutaták rikóltván.
Ezeknek képeket s-rüt ábrázattyókat,
Testek undoklágát, s-ifonyuságokat,
Nincs ki meg-írhasa rettentő vóltokat,
Avagy meg-mondhasa éktelen tagokat.
Fejek egyenetlen s-hegyesen félesült,
Hajok kígyó módra csoportos el-terült,
Homlokek rüt ránczal igen semtelenült,
Tűzzel meg-emésztő semek vérben mertült.
Tekintetek nekik-mint villámás vala,
Tűzet sákrázással ki-okádnak vala,
Szavok kecske módra meg-horgattak vala,
Kiknek végeiből méreg csorog vala.
Orrok mint kányának hegyesek s-horgattak,
Kiknek líkaiból kígyók ki-forottak,
Fülök mint samárnak éktelenül nyíltak,
Kikből dögletes gőzölgést bocsáttak.
Testek mint az hal héy pánczélyosnak lácztak,
Honnan gyulatt sákrák tűzesen hüllottak,
Lábok tekerődöt, kőrmők mint békának,
Karjok, és az ujok seges mint az fásnak.
Szárnyok-is hátokon félessen terjettek,
De ollyatén mint az sárnyas egereknek,
Kiknek az végei hegyes mint tövilinek,
Fogok mint vad kannák sájokból ki-nőttek.
Ezek az siralmas Lelket meg-ragadák,

Szép álla-

Szép állapotában igen meg. hurezólák,
 Tűzes vass-lánczokkal őtet környül fogák,
 Es nagy csattógással pokolban bé-vonyák.
 Kiknek eleikben fámtalan őrdögök,
 Eörömmel menének mint egy fűró kődök,
 S-néki vigadának hogy kívánt vendégök,
 Iutot volna nekik ily gazdag sellyerök.
 Kí-ki farkas-módon azért mosolyodék,
 Es Scorpio fűvel réa agyarkodék,
 Némely ő-közzülök néki sivaikodék,
 Es az ő fejére nagy tűzet okádék.
 Némely meg-tűzesült fogóval fogdosá,
 Némely jeges vízzel fertelen csapdosá,
 Némely dűhösséggel fogával mardosá,
 S-keferű méregvel sebeit meg-mosá.
 Némely el-epedet erőtlenségében,
 Epével itatá kénköves földőben,
 Némely tűzes nyillal faggatá testében,
 Némely dögös fűstöt gyuyta kebelében.
 Sok volt az mészárló sok hóhér környüle,
 Kiknek nagyob része körös-körül űlte,
 Eggyik rész fájában forró onat őnte,
 Másika testéről bőrét le seytette.
 Végre kegyetlenül hogy az ő semélyét,
 Marczongották volna fakadozót testét,
 Es nem tágitának nehéz őldözését,
 Ecképpen állának látván verességét.

AZ KINZO EÖRDÖGÖK
SZÓLNAK,

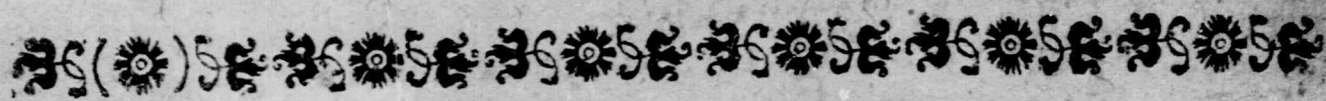
Illyen az jutalmok kik nekünk szolgálják,
 Illyen böcsületi van mi tanácsunknak,
 S-ily vendégseg várja lelkeket azoknak,
 Kik hízelkedését véssik ez világnak.
 Minden gyönyörűség mely az földön teczik,

Vraság,

Vraág, gazdaglág, mi... entik,
 Drága édes ízű s... nyalatik,
 De lásd me y ke... eget hová kötik.
 Keserves kínoctal ne... meg-íebhetünk
 Es faradatlanul réged vesztegettünk,
 De rettenetesb jön s-ewel megh nem fűnünk,
 Ezerbör nagyob kint végetlen rád fűzünk.

AZ KARHOZOT LELEK NAGY SI-
rással az éghben föl kiált.

ILY keserves híren az Lélek busula,
 S-minden reménfeggel kétségre borula,
 Meg-ís az mint lehet azért le borula,
 Es el-rémült szívvel az éghben így bóla :
 Oh veszedelemben forgóknak Istene,
 S-el-keseretteknek vigasztaló fene,
 Látod az ördögök gyötrelme mely fene,
 Légy irgalmas nékem meg-tesztelt Ige.
 Njisd-ki segényeden az te vigh fenedet,
 S-küld-el vigasztalni az te fent Lelkedet,
 Tekincs nyavalyámat, s-ne utáld sergedet,
 Kíért az keresi-fán ontottad véredet.
 Könyebics kinomnak tűrhetetlen sullyát,
 Oles-meghtestem körül pokolnak nagy lángját,
 Fogd bé az rám tátott oroslányok sáját,
 S-keseröld lelkemnek keserves sok jaját.
 Oh irgalmas I E S V S Davidnak fent fia,
 Látod mely sok ördög lelkemet sorögja,
 Szántalan sok kinnal kárhozatom várja,
 Könyörűly én raytam, migh sómat el-sogja.

SZENT BERNARD.

A Ligh emelité az Lélek föl magát,
 E

Ez egy

Ez egy-nehány sóval hogy nyerje irgalmát,
Isten sine előtt terjesse iralmát,
Es az ördögöknek hallatssa hatalmát.

Azonban hertelen meg-csoportozának,
Vy kinzó serfámmal környüle állának,
Fogok csattogatva reá rohanának,
Es egyenlő sóval néki így sóllának.

AZ KINZO ÖRDÖGÖK.

Késen nyittya néked nagy kár fülcidet,
Késen kötöd fene ette sebeidet,
Késen kénserítéd sirni semeidet,
Heában keresed itt könnyebsegedet.
El múlt az Istennek te tölled kegyemes,
Te idvösségedre nem jön segedeimes,
El-költ sok irgalma, s-nem néz rád bent seme,
Heában kiáltod, nem segít bent Neve.
Nincs itt már érdeme az keserves fiwnak,
Le.ki saydalommal törödelmességnek,
Mert Isten nem vesí most seretetednek,
Nyuytott imátsfagát rebegő nyelvednek.
Te éltedben kellett volna kesergened,
Isten ellen való vétkeidet ismérned,
S-tísta buzgó sível azért esedezned,
El-jött itiletod, s-nincsen mit reménlned.
Hasontalan már most siránkoznod azon,
Hogy serét pokolban függesz az porázon,
Nem lehet az tenger hogy habot ne haycson,
Közepiben estél, hogy el ne buricsón.
Méltó volna bizony az te kesergésed,
Hogy-ha reménlhetnéd ki-menekedésed,
De soha ez után az napot nem nézed,
Ragyago ssep sine sem lesz fenyeftéged.
Rúttá, s-éktelenné leszen ssep semélyed,

El-háll

El hűll te testedről minden ékeséged
 Hozzánk hasonló lesz az te győtrődésed.
 Seregünkben léssen örök büntetésed.
 Vedd-el azért immár az mit érdemlettél,
 Vedd-el jutalmadat az kít te kerestél,
 Szály-bé haylêkodban mellyet építettél,
 Ez az az keresmény, melyre igyekezéél.
 Te gonosz éltednek ez végső pohára
 Isten harágjának résegítő bora,
 Illyen facsarodott keserves kínodra,
 Ez tántorgat tégd, s-ben rekest pokolba.
 Ez az kín-vallásnak éhezhető vize,
 Sodomának berkin termett bor főpreje,
 Sárkányok epéje, Aspís kigyók teje,
 Kiknek fogyhatatlan lesz mérges epéje.

SZENT BERNARD.

EZek után azért több szózat nem hallék,
 Hanem keserves jay égre emelkedék,
 Zörgés csattogással ez dolog el-múlék,
 S-pokol aytája is megént bé-téték.
 Illy rettentő csudát midőn azért néznék,
 Az Test és Lélek közt rettegve halgatnék,
 El-múlt életekről egy-mást mint feddenék,
 Sok versengő szóval egy-mást fertogetnék.
 Hirtelen ez látás előlem távozik,
 Nyugodalman után intet'm vigyáznék,
 Lelkem könyörgene, vesélyben ne esnék,
 Es ily nagy esetet semminek ne vélnék.
 Siralmas volt nekem azokat csudálnom,
 Szüvbéli bánattal dolgok ohaytanom,
 De mely keserves volt azt meg-nem mondhatom,
 S mint az kárhozatra mentek csak jaygatom.
 Példájúl mindennek befelem hogy sellyen,

Gonosz

Gonosz bűneiben vak-merőn ne éllyen,
Világ hévűségnek semmit ne őrsüllyön,
S-Istenéhez minden idején meg-térjen.

CONCINNATOR.

VÉld-megh azért ember világh dicsőségét
Nagy semtelenségét, tökéletlenségét,
Vtáld hamisságát, s-ne nézd ékeslegét,
Kárhozatra vonyo gonosz kevélységét.
Az sok tiszt, gazdagfág, bőcsület, méltosfág,
Eőróm, vigan lakás, táncz és sok nyájassfág,
Sok finű ajándék, barátsfág, mulatsfág,
Minden csak nagy hévűfág, és bolond kívánsfág.
Nem júté ešedben te kicsinysegedben,
Mikor meg-mosattál régen kereft vízben,
Es bé sám'áitattál Isten seregében,
Hogy ellene mondrál ezeknek mindenben,
Mit ragaszkodol hát híze ködéséhez,
Mi gondod nagy pompás gyönyörűségéhez,
Nem fer hídigyed nekem az egyűgyű búvhez,
Világi kevélysef, ártatlán éiethez.
Ez világ fíntén oly mint egy virágos kert,
Kiben édes izzel ő mérget őšve vert,
Szép arany cšéšében győnge italt kevert,
Kínnját el-fődőzte, csalni akar így mert.
Avagy ő hasonlób amaz Kép-íróhoz,
Kí bölcsen fšep fínt ad emberi ál'athoz,
Kezet, lábat, fšemet, ír vig orczájához,
De fšívét és bšlit nem mutatya ahhoz.
Világ is fíntén íy álnok Kép-mutato,
Ekes ruhájában, f-maga fitogató,
Keze rakva kíncsel, fšeme fšep mosolygó,
Lábái vidamok, kedve nem hádorgó.

Ki-nyí-

Judic. 4.

Jona

Ki-hitotta kínét, de nem látod éivét,

El-reytette tölled hogy ne ismérđ bűnét,
Az te rom'ásodra bé-vonta az kőrmét,
Kivel fel kötötte ő csigázo kővét.

Csalárd mert mindenkor ugy fődőzi dőlőgát,
Mint az ešes halás bé borította horgát,
Kicsiny eledelre ha hal nyította šáját,
Ešében nem véší hogy meg-foytta tőršát.

Valahöl csendesben foly az viz bővšege,
Tudgyad hogy őrvényesb néki őt mélyšege,
Véšedelmesb hidgyed világ édesšege,
Mikor kedvesben tart téged šelidšege.

Judic. 4. Nem juté ešedben Sifara mint jára,
Az kit Iabel aššony házában fogadá.
Edes bešédével vendéglé itatá,
Meleg ruhájával bé-is takargatá.

Mikor šaratšagát csendessen alunná,
Ha álára el-šánt šándékát nem tudná,
Hogy bizot helyen van magában gondolná,
S-véletlen véšélytől meg-is őltalmazná.

Azonban jó kedve hozzá meg-változék,
Lású ba'lagással meilé oroškodék,
Hirtelen Iahe ytől ő ődhöz šegeztetéék,
Hize kedšitől ecképpen cša aték.

Igy šokot ez világ mindennek nevení,
Arnyék haylékában hazugúl bešélní,
Hamis áll orczával šok kedvet engední,
S-gazdag ruházattal vigan fődőzgetní.

De hamar meg-bánnya kis gazdá kodását,
Ha šintén nyuytya-is mišen nyalánkšagát,
Lesre višen avval hogy ő á.kodását,
Pokolban őldozzad, ha lehet porázát.

Nyíšd-fel azért šemed te világi ember,
Lášd ahöl alušol háborodot tenger,
S-nem nyugodalmadra puhán tépet kender,
Rád-is mint Iónáfra temérdek habot ver.

Jona 1.

Fušs ily édesgető álom kebelétől,

E 3

Válogatás

Válogatás-nélkül ki vesélllyel kerül,
 Példát vehetcz az nagy bent Noe éltéröl,
 Sodomából ki jött, Lotnak eseriröl,
 Ezek ez világnak semtelen kedvéből,
 Mikor el-áluttak híze'kedéséből,
 Rútül esufoltattak, mint Samson-is erröl,
 Hirt mondhat te-néked vakúlt semeiröl.
 Hamissan vigasztal hát az ki somorít,
 Nem meg-hítt gazda az, ki hálóra borít,
 Vagy idegen fűvel vándorlásra tasít,
 S-ki-felelhetetlen törben meg-is csönkít.
 Ne bizzál hát semmit hamis árnyékjához.
 Ki igen hasonló víz buborékjához,
 Bolondság kapdosni tenger habjaihoz,
 Avagy az fel gyu'ált tűz sebes lángjához.
 El-merít az nagy hab, tűz lángja meg-éget,
 Meg-foyt az gazdagfág, s-lelkedben serteget,
 Tístelesség-kévánás tűze meg-veszteget,
 S-nyughatatlan utat pokolra sebesget.
 Genes. 3. Meg átkozta Isten régen ezt az földet,
 Az kin te nagy gondal bővön gyűytes kénclét,
 Hogy boytorjánt adgyon, s-meg-ferő tövifet,
 Te nehéz munkádra s-nevellyen vad fűvet.
 Mit keres hát kedvet néki, ha keserű,
 Mit his szépsegének ha czigán besédű,
 Te buydosásodra siralmas hegedű,
 El-aluvásodra Sirena énekű.
 Mi hasna gyűmölcsét vesélyre keresned,
 Bél-mardosó izit kebeledben fedned?
 Mi hasna világnak szépsegét kerülned?
 Tövis gazdagfága, méltó azt el-hinned.
 Luc. 8. Mint az sűrű tövis bokor alatt gyakran,
 Vndok utállatos rút béka s-kigyó van,
 Így az bünre vivő kevély gazdagfágban,
 Csálárdfág, hamisság találtatik nyilván.
 Es mint az Christusnak tövis koronája,
 Kén-senyvedésében vólt nagyobb kínnyára,
 Fellyen

Isai, 58.

Luc. 10

2. Reg.

4. Reg.

Matt

2. Reg.

Féllyen ugy az gazdag sörnyű bossújára,
Hogy ne legyen néki nagy kárhözattára.

Van azért ebben mód ha tutcz vele élni,

Lelked üdvösségét az által meg-nyerni,
Csak kívánfáigdra ne siess költeni,
Szegények éhségén kívány könyörölni.

Isai. 58. Szegd-meg kenyeredet szegény ehezőknek,

S-nyírd-meg te házadat fáratt jövevénynek,
Ha mezítelent látcz, adgy ruhát testének,
Es tégy tisztességet Isten seméllvények.

Könyörűly mindenem nagy irgalmas sűvel,

S-ne utály senkit meg idegen léleckel,
Kéncset gyűtess avval mennyei sentséckel,
Világot, ördögöt meg-győződ ezeckel.

Most vagyon mindennek a kalmás ideje,

Eörök üdvösségnek it fenlik mezeje,
Telhetetlenségnek ne fojcson erbenye,
Mert az á pokolnak bizonyos ösvénye.

Luc. 16. Tudod az gazdagnak az irgalmatlanfág.

Eörök vesélyt hozot az lösvény gazdagfág,

2. Reg. 18.

Es mint Absolonnak szép hajával sa ág,
Sörnyű halált hozot, te-réad-is föl hág.

Amaz vén Tobias legyen te hadnagyod,

4. Reg. 4.

Mellyet ha te követcz, nem sűkül majorod,
S-mint amaz özvegynek nem fogy-el olajod,
Meg-sabadúl avval minden adósságod.

Tarcs alázatossan kicsiny semélyedet,

Tisztesség kívánás ne boncsa lelkedet,
Maradgy belígyességben várjad serecsédet
Istentől, s-meg-adgya minden sűkségedet.

Mert ha söt nem fogatcz, s-fordúl ez világhoz,

Matt. 26.

A ki mivóltában hasonló Iudáshoz,

2. Reg. 20.

Vagy titkon fegyverrel övedzet Ioabhoz,
Ebedben nem veszed, hamar eyt lábához.

Sokakat elő vótt, s-böcsűlettel tisztelt,

Nagy bírodalommal az égig föl emelt,
Sok hizelkedéssel serecséssen nevelt,

De végre

De végre meg-tetczet az kiket mind kedvelt,
 Sándort életének virágzó sínében,
 Az kit minden nemzet retteget éltében,
 Hirtelen méregvel meg-foytá keblében,
 Harmincz napig hagyván őtet temetetlen.
 Sveton. Mit mondgyak amaz nagy Romai Császárról,
 Sok diadalommal vitéz Iuliusról,
 Okot talált hamar egy kis bossúságból,
 Es nagy sőm-látomást föl bárdolta rútúl.
 Livius 12 Az Chartagobéli nagy vitéz Annibalt,
 Plutarch. Kit jó szerencsével gyakorta meg-probált,
 Hamár vesélyére buja ezközti talált,
 Kivel mérget szerzet, s-gyalázatos halált.
 Plut. 12. Példánk sok lehetne az ki retenthetne,
 Appian. Mint bölcs Cicero-is kit buydosni küldte,
 Nagy böcsület után üldöznie kezdte,
 S-végre sörnyű-képpen útában el-veste,
 Brutus, Anthonius, Calsius és Cato,
 Kikhez életekben sok hozzá fogható,
 Nem vólt, de csak hamar, az ki csudálható,
 Magok fegyverével ölte az áruló.
 Valerianust-is az Romai Császárt,
 Nagy bírodalmában hamar vete határt,
 Mert nagy kissebsegvel, csak nem mint egy samár,
 Perfiában tévé lovássá, kir ki várt.
 Esther 7. Szólhatnék Amánról amaz kevély Vrról,
 Asverus Királynak titkos tanácsáról,
 Ki mikor nem vélné széles hatalmáról,
 Nyaka szakad néki az akasztó fáról.
 4 Reg. 25 Gazdagon, s-nagy kedvel tartta Szedechiást,
 Israel Királyát, az ki fogyatkozást,
 Nem látot házában képtelen változást,
 Babyloníában vesté-el nyavalyást.
 Mennyi halált szerzet, s-mennyit föl mészárlot,
 Vizben el-borítot, s-méreggel le ontot,
 Tűzzel meg-eméstet, segénységvel rontot,
 Ki beszélheti-meg, kiket mint meg-foytot.
 Térúly

Térúly h

Minden

Nincs it

Siesünl

Szemü

Hogy

Es pélo

Hogy

Térülj hát magadhoz egy kis gondolattal,
Czigánfágát esmérj család ábrázattal,
Hívsege nem tart meg allando malasztal,
Az kit neked ígért boldog ruházattal
Mindennek idővel ő benne el fogynak,
Régi gazdag Vrak gondold hol nyugosznak
Nincs ki bősületet adgyon most azoknak
Mert porrá lettenek, s-íteletet várnak.
Nincs itt mihoz bizunk, nincs örök várasunk
Csak heában azért rayta rágadoznunk,
El-mulik mint árnyék minden vigasságunk,
S-nem lehet sokáig ez testben lakásunk.
Siefsünk hát vígan Istennek szolgálni,
Eő bent nevet felni, s-óltalmunkra kérni,
Iószágos dolgokban magunkat foglalni,
S-míg lehet mindennél irgalmas jót tenni.
Szemünk fel emellyük az szép sényes égre,
Kérjünk buzgó süvet törödelmességre,
Fussunk minden gonost ki vis örök tűzre,
Birjuk így az Istent nagy kegyelmességre.
Hogy mikor ez testből kezdünk levetközni,
Siralom patakján kétségvel költözni,
Amaz boldog parton Christusban öltözni
Meltók erdeméből legyünk dicsőülni.
Es példát úgy írták hogy felelmet hozzon,
Rút bűnnek álmából mindent seől indécson,
Világi életből, mennyeit fordécson
S-az Vr Iesus Christust végig boldogécson.
Hogy az meg testesüle Isten születését
Vy hálá-adással jöt uy estendejét,
Ezer hat száz húzban bentelnék bent nevet,
Nagy Győr városában érek ennek végét,

F I N I S.

- VÉGE -